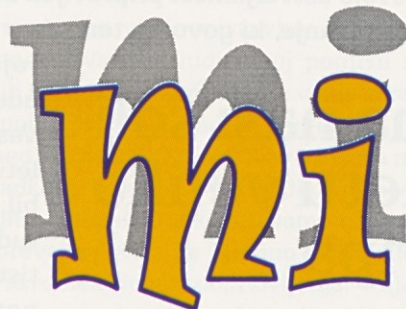

mi
junij 2001

mi

Pogled v našo ustvarjalnost

Šolsko leto 2000 / 2001

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

UVODNIK

Biti ustvarjalen je tista človekova lastnost, ki je najbolj cenjena in odmevna še posebej takrat, ko si svojo ustvarjalnost pripravljen deliti z javnostjo. In ob tem ne gre za pogum. Ne! To je tisto dejanje, ki govori o tem, da v tebi nekaj raste, zori in objavo jemlješ kot

Vesel sem, da je na naši šoli tudi v letošnjem letu veliko ustvarjalnega utripa.

rojstvo neke ideje, kot odmev srca, kot udejanjanje impulza delujočih možganov ... Vesel sem, da je na naši šoli tudi v letošnjem letu veliko ustvarjalnega utripa. Kjerkoli si že bil, ga je čutiti. Ta utrip nas plemeniti, druži a tudi gradi in zaradi teh ali onih ciljev deli na tiste, ki se znajo izraziti z besedo, z risarsko potezo, lepo zapeto pesmijo, z zdravim

športnim življenjem, tehniškim razmislekom...

Da, bogati nas ta utrip, bogati nam lastna in naša skupna ustvarjanja.

Del te bogate ustvarjalne palete, spoštovani bralci, najdete v našem glasilu, ki ste ga prejeli v roke.

Glasilo je prikaz likovne in literarne ustvarjalnosti in je v nizu podobnih glasil učencev in učenk naše šole, ki jih izdajamo v tej ali oni obliki, vsa leta ogledalo letošnje ustvarjalne moči naših učencev.

Prepričan sem, da bo v mozaiku glasil Prvi koraki, Mi kujemo in alternativnih izdaj naših mladih ustvarjalcev v preteklosti tudi letošnje glasilo z naslovom MI našlo svoje odmevno mesto v zakladnici naše šole.

Ervin Hojker, ravnatelj

Lepo je imeti prijatelja

Imeti prijatelja je nekaj edinstvenega. Prav tako kot so edinstveni starši, sorodniki in prve ljubezni. Pa vendar ljubezen pride in gre, dober prijatelj pa naj bi ostal za vedno. In še kako drži, da pravega prijatelja spoznaš v nesreči. Prav zato je pravih prijateljev zelo malo, vendar so ti neprecenljive vrednosti.

Na naši šoli že tretje leto poteka projekt Moj prijatelj je drugačen, v okviru katerega smo nekateri učenci 8. c razreda pri pouku gospodinjstva obiskali sovrstnike na OŠ Ljudevita Pivka. Tam smo se razdelili na dve skupini – ena je pekla pico, druga pa izdelovala božične okraske. Kljub začetni tremi in nelagodnosti so se nam hitro razvezali jeziki in stekel je prijeten pogovor. Čas, ki smo ga preživeli skupaj, je hitro minil. Kmalu smo se ponovno srečali. Sovrstniki so nam vrnili obisk in s skupnimi močmi smo pripravili zdrave napitke – sadne jogurte.

Verjamem, da so se med mnogimi stkale priste vezi. In to je velik korak k boljšemu svetu, v katerem naj ne bi bilo nestrpnosti do drugačnih.

Mateja Prevolšek, 8. c

Franci

Že od vrtca me vleče v stavbo, ki jo imenujemo Dom upokojencev. Večina ljudi takoj pomisli na stavbo polno zateženih in betežnih starčkov. Jaz vidim stvari drugače. Vidim stavbo polno prijaznih ljudi in življenja.

Ena izmed teh oseb je Franci. Star oziroma mlad je 80 let in je težek sladkorni bolnik. Zaradi sladkorne je v enem letu skoraj popolnoma oslepel. Delno vidi samo na eno oko.. Vendar to zanj ni prevelika ovira. Je izjemno optimističen, dobrodušen, vesel in skromen človek, poln življenja. V njem vidim svojega vrstnika in ne, kot bi nekateri rekli, starčka. Je zelo komunikativen in z njim se lahko pogovarjam o vsem. Zna odgovoriti na nemogoča vprašanja in je vedno nasmejan. Je pravi prijatelj, katerega nekateri ljudje iščejo vse življenje. Vse, kar sem napisala, je čista resnica. Upam, da sem vam vsaj malo spremenila mnenje o tem domu polnem življenja. Upam, da se boste tudi vi odločili obiskati katerega izmed njih. Kaj veš, morda pa boš spoznal pilota, vojaka iz druge svetovne vojne, kuharja, zeliščarja, atleta, glasbenika...

Bojana Matić, 8. b

Manca Križan, 8.c

NADLEŽEN, VENDAR NEPOGREŠLJIV FAKTOR V NAŠEM ŽIVLJENJU

Irna Muminovič, 6.b

» Ne smeš tega, pusti to, naredi to, naredi ono, pomagaj mi, naredi nalogo, odnesi smeti...« in na koncu » kazen imaš, hišni pripor, tri dni ne smeš gledati televizije...«. Kot da nikoli ni konca.

Ob vsem tem najprej pomislite na odrasle ali še bolj natančno na starše. Ko slišite besedo starši, vam verjetno pridejo na misel besede kot: kazni, naloge, sitnarjenje in podobno. Vendar pa si lahko zamislite tudi besede: izleti, družina, žepnina, druženje, tolažba...

Starši imajo dobre in slabe lastnosti. Samo pomislite, kako lahko zatežijo s tistimi svojimi kaznimi, prepovedmi, nalogami, ko vam rečejo, da ne smete ven, na ples ali se igrat s prijatelji. Ko gredo vsi v kino, vi pa morete pospravljati svojo sobo, ko imajo vsi sošolci najnovejše rolerje, vam pa jih starši ne pustijo, ker se bojijo, da bi se poškodovali.

Vendar je v vsakem slabem nekaj dobrega. Lahko da se bo takrat na plesu, na katerega vas niso pustili, zgodila kakšna nesreča. Ko vas ne pustijo, da greste s prijatelji ven, lahko preživite prav prijeten večer s starši. Zakaj pa ne? Ali ko morate pospravljati sobo, namesto da bi šli v kino. Če boste dali vsako stvar na svoje mesto, bo soba pospravljena in vas bodo naslednjič gotovo pustili. Pa tudi film si lahko kasneje ogledate s prijateljem, ki je bil v času predstave bolan. Se bosta še bolj zabavala. Kaj pa rolerji? Ko bodo vsi imeli stare, vam bodo starši kupili nove. Pa izleti s starši, pa ko vas odpeljejo na počitnice, ko vam kupijo kaj novega, ko vam dajo na začetku meseca žepnino...

Kdo bi vam povedal, da so cigareti slabi, da ne smete sesti k tujcu v avto, da se ne smete zvečer sami potikati po mestu.... Kdo drug kot starši.

Kljub trenutkom, ko vam gredo na živce, si morate priznati, da so včasih nadležni, vendar nepogrešljivi faktor v našem življenju.

Marko Kolarič, 8.c

Miške se rešijo

(Odlomek iz knjige *Zgodba o dveh miškah*)

Mišja družina, oče Mišek, mama Miška in pet mladičkov, se je odpravila v Ameriko. Dogovorili so se, da bodo potovali s Titanikom. Tudi živali s kmetije, dva psa in dve kravi, so vzeli s seboj. Pred potjo so kupili malim miškam košarice za spanje. V ladijski kabini so utrujeni zaspali. Sredi noči pa se je Mišek zbudil in odšel na palubo. Videl je, da ladja pluje proti ledeni gori. Sirene, ki so oznanjale nevarnost, so že zavijale. Toda Mišek se je znašel. Pravočasno je preskrbel rešilni čoln, zbudil svojo mišjo družino in jo varno spustil v čoln. V zadnjem trenutku se je spomnil na kovčke. Odhitel je do kabine. Titanik se je že lomil. Na vso srečo je Mišku le uspelo preskočiti razpoko in se vrniti k družini. Hitro so odveslali od nesrečne ladje. Pripluli so do osamljenega otoka. Imeli so srečo, saj je na čolnu tik pred otokom zazijala velika luknja in vanj je vdrla voda. Male miške so takoj odplavale na kopno. Čeprav je bila voda okoli otoka hladna, sta oče in mati zaplavala v globlje vode in raziskala okolico. Medtem so miške ugotovile, da so prispele na pravi mišji otok.

Ana Furjan, 6.c

TINA FINA

Tina je bila punca važnega obraza.

Oblekla si je lepa oblačila in se mazala z raznimi kremami. Nekega večera, ko je bila Tina že v postelji, je prišla dobra vila Esmeralda. Vprašala je Tino, če ji prinese marmelado. Prinesla ji jo je. Esmeralda je bila vesela. Začarala je, da ji je od vsake besede padel cekin. Kolikor je govorila, toliko je dobila cekinov. Ko je dobila cekine, je kupila še dragocenejša oblačila. In tako si je kupovala lepa oblačila in fantje so raje pogledali njo kot pa druga dekleta. Deset let kasneje pa je prišla nesramna vila. Ime ji je bilo Kasandra. Tino je vprašala, če ji prinese čokolado. Tina ji je izpolnila željo. Kasandra je bila vesela, zato je začarala, da ji je od vsake besede iz ust namesto cekinov padla kača. Od takrat Tina ni hotela več govoriti.

Petra Filipič, 3.a

Tamara Kočevar, 6.b

Časovni stroj

(igrica)

(Piflar Matej si ogleduje kartonski časovni stroj, ki ga je izumil, Patricija, Maša in Rok pa ga skriti opazujejo.)

Matej: (sam pri sebi) Uau!. Sam sebe presenečam. Neverjetno! Poglejte, izumil sem časovni stroj! Zdaj ga moram samo še preizkusiti. Že vidim naslove v časopisih: Otrok izumil časovni stroj. Ali pa mogoče: 12 – letnik naredil čudež. Pohvale bodo deževale iz vseh smeri, petice pa iz vseh predmetov.

Patricija, Maša, Rok: Pi-flar, pif-lar, pi-flar! Matej je velik piflar, ki znanja nima nič, pameti pa toliko kot en navaden ptič! *(Planejo v smeh)*

Matej: Ha, boste že videli, kdo je piflar! Zdaj, ko sem izumil časovni stroj, bom slaven. In zdaj bom slaven še bolj, ker bom izumil še mnogo reči, za katere se mi pa sploh ne bo treba truditi, ker jih pravzaprav sploh ne bom iznašel jaz, ampak nekdo drug. Vendar bodo vsi mislili, da sem izumitelj jaz, če me seveda razumete.

Maša: Kako pa ti bo to uspelo, pametnjakovič?

Matej: Čisto preprosto... Odšel bom v leto 3000 in tam ukradel robote in druge reči, ki jih sedaj še ne poznamo. Potem se bom vrnil in vse stvari prodal kot za svoje. In če ne bom dovolj obogatel, bom odšel še v leto 4000 in še tam vzel vse, kar bodo na novo izumili. Postal bom najbogatejši človek na vsem svetu.

Rok: Kaj? Ti boš dobil denar, ki pripada nekomu drugemu? To je velika goljufija!

Patricija: Da si neprijazen, to smo vedeli, ko smo te spoznali, ampak, da si tak zlobnež, si še v sanjah nismo mislili. Umazano, umazano, umazano!

Maša: Ustavimo ga! Uničimo časovni stroj, ki je narejen za goljufanje!

Patricija: V napad!

Matej: Se sploh zavedate, kaj počnete? Uničujete največji izum v vsej zgodovini! Kako sem vam sploh mogel izdati svoj veliki načrt. Joj, joj, prejoj!

(Patricija, Maša in Rok skočijo v kartonski časovno stroj in začnejo premikati ročice, da bi jih pokvarili. Stroj se pokvari in otroci se znajdejo v čudnem svetu.)

Patricija: Kje pa sploh smo? Menda ni časovni stroj res deloval? Ali pa mogoče sanjam?

Rok: Žal mi je Patricija, sploh ne sanjaš. Mislim, da smo v prihodnosti!

Maša: Kaj če smo v letu 3000, kamor je želel iti piflar Matej? Pojdimo raziskovat!

(Gredo pogledat naokrog.)

Maša: Matej nas je spravil v veliko godljo. Pojma nimam, kako s tisto napravo pridemo nazaj v naše leto.

Patricija: Poglejte! Kaj pa je to, kar prihaja nasproti? Če se ne motim, je nekakšna naprava. Mogoče robot. Čisto zares smo v prihodnosti. Samo v katerem letu?

Maša: Predlagam, da ga vprašamo. Mogoče zna govoriti.

Rok: Gospod robot, dobro jutro! Nam mogoče lahko poveste, v katerem letu smo?

Robot: Pip, bip. Danes je 31. december leta 2999.

Rok: 31. december 2999? Kaj?

Patricija: Torej danes je silvestrovo. Jutri začne leto 3000. Zelo zanimivo.

Robot: Spustite me mimo, pib. bip. Vi staromodno oblečeni ljudje. Svoje delo imam. Spustite me!

Patricija: Kako delo imaš?

Robot: Sesam, pomivam, brišem prah, hodim po nakupih...

Rok: No, prav, pa pojdi! Hvala za pomoč.

Maša: Ne! V glavo mi je šinila ideja. Robot, počakaj!

Robot *(se obrne in pride nazaj)*: Nimam dosti časa, pib, bip.

Maša: Ali mogoče veš, kaj je to časovni stroj?

Robot: Seveda vem, pib, bip. Moj gospodar ga ima. Odpotuje lahko, v katero koli leto želi.

Maša: Pa mogoče veš, kdo je časovni stroj izumil?

Robot *(začudeno)*: Kaj vi ne veste? Neki otrok z zelo zelo starinskim imenom ga je izumil. Neki Matej. 12 let je bil star, ko je izumil časovni stroj.

Maša, Patricija, Rok: Matej? Piflar Matej?

Robot: Ja. Zelo zelo staro ime, kajne?

Rok: Tudi mi imamo časovni stroj, vendar z njim ne znamo ravnati. Bi nam lahko pomagal?

Robot: O, seveda, z veseljem. Obožujem časovne stroje. Pib, bip., pib, bip...

Rok: Robot, si v redu?

Robot: Seveda sem v redu. Samo vesel sem, da vam lahko pomagam pib, bip.

Patricija: Potem pa kar pojdimo. Časovni stroj čaka.

(Patricija, Maša in Rok se z robotom odpravijo v časovni stroj. Robot si strokovnjaško ogleda ročice in jih začne premikati.)

Robot: V katero leto bi radi šli?

Patricija: Odpelji nas v leto 2001.

Robot: Poskusil bom.

(Časovni stroj se začne premikati, otroci z robotom pa se spet znajdejo v čudnem prostoru,

ki je podoben pragozdu.)

Patricija: Robot! To vendar ni leto 2001. To je kvečjemu kakšna kamena doba.

Robot: Pib, bip. Nisem človek in se na stroje ne poznam ravno najbolje, še posebej ne na časovne.

Rok: Je že v redu, robot. Saj tudi kamena doba ni tako slaba. Pojdimo raziskovat. Zanima me, kakšni ljudje tukaj živijo.

(Prijatelji se tiho odpravijo skozi pragozd in si ogledujejo nenavadna drevesa ter prisluškujejo, če bi kje slišali kak šum.)

Robot: Pib, bip, nikjer nič ne slišim. Zakaj je vse tako tiho?

Patricija: Pšt! Mogoče bomo kaj našli in slišali. Saj ne vemo, kje smo se znašli.

Rok: Poglejte! Dva človeka! Oblečena sta v živalsko kožo. Če smo zares v kameni dobi, je morda nevarno.

(Počepnejo na tla. Pračloveka imata v rokah kameni kopji in hodita zelo tiho, kot da bi želela uloviti plen.)

Rok: Poskusimo se jima približati. Upam, da nam ne bosta ničesar naredila.

Patricija: V žepu imam nekaj čokoladnih bombonov. Dala jima jih bom. Bomo videli, ali so jim všeč.

(Ko jih pračloveka zagledata, sta sprva preplašena. Z roko kažeta na njih in spuščata bojne krike. Patricija se jima počasi približa in jima ponuja bombone. Pračloveka jih plašno vzameta, si jih ogledata. Povohata jih in dasta v usta.)

1 pračlovek: U ha ha dobro, dobro, še, še!

2. pračlovek: Meni še, meni še!

(Patricija pobrska po žepu in jima znova ponudi bombone. Pračloveka jih znova vzameta, povohata in dasta v usta. Potem se prikaže robot.)

Robot: Pib, bip. pib, bip. kdo sta ta človeka? Uh, kako staromodno sta oblečena, še bolj kot vi. Pib, bip!

(Pračloveka se prestrašita in zbežita v gozd.)

Maša: Prestrašil si ju, robot. Ne bosta se več vrnila. Pa tako zanimiva sta bila.

Robot: Saj ju nisem hotel preplašiti, res ne!

Maša: Zdaj je, kar je. Predlagam, da se vrnemo domov. Starši so že zagotovo v skrbeh, pičlar Matej pa je ves zelen od jeze. Ali bi mogoče kdo rad ostal tukaj, v kameni dobi?

Rok: Ne, nikakor!

Patricija: Tudi jaz sem sita dogodivščin.

Maša: Torej gremo! Kdo bo prej pri časovnem stroju?

(Stečejo v časovni stroj.)

Maša: Robot, zdaj pa se lepo skoncentriraj in nas pripelji v leto 2001..

Robot: Kaj pa če mi ne bo uspelo?

Maša: Poskusiti moraš!

Robot: No, prav! Mislim, da moram premakniti tole ročico, spustiti tole in pritisniti na ta gumb. Ja, tako. Že potujemo.

Patricija: Joj, že spet! To ni leto 2001! Robot, spet si nas narobe pripeljal.

Robot: Bip, pib. Prosim, lepo, oprostite. Lahko poskusim znova?

Rok: Če smo že tukaj, pa pojdimo malo pogledat. Prav zanima me, kje smo.

Patricija: No, prav.

Maša: Poglejte, trije ljudje. Le kdo so?

Rok: Dober dan, oprostite mi prosim, da motim. Vas smem vprašati, kdo ste?

Vitez Strahomir: Mene pa bolj zanima, kdo ste vi? Zelo nevsakdanji ste na pogled, veste.

Rok: Jaz sem Rok, to pa sta Patricija in Maša.

Vitez Ludvik: Ne igrajte se z nami, otroci. Kdo pa je že slišal za takšna imena?

Vitez Ostrovrhar: Jaz sem vitez Ostrovrhar, to pa sta viteza Strahomir in Ludvik. Zdaj pa na dan z besedo. Kdo ste in kaj se greste?

Maša: Najbolje, da povemo resnico. Upam, da boste razumeli.

Patricija: Predstavili smo se že in naša imena so resnična. Ali veste, kaj je to prihodnost?

Vitez Ludvik: Seveda vemo. Prihodnost je vse tist, kar se še ni zgodilo, a se bo. Nihče ne ve, kaj bo v prihodnosti.

Patricija: Ja. Mi smo iz prihodnosti, iz leta 2001.

Vitez Ostrovrhar: Iz prihodnosti? Kako pa ste prišli v prihodnost?

Patricija: Saj nismo prišli. Rodili smo se tam.

Vitez Strahomir: Zdaj pa dovolj! Nehajte lagati!

Vitez Ostrovrhar: Pusti jih. Naj povedo, kar imajo.

Patricija: No, v letu 2001 je nekdo izumil časovni stroj. Časovni stroj je takšna naprava, s katero lahko potuješ skozi čas. Premakneš ročico in že si v letu 3000. Potem jih znova premakneš in odpotuješ v kameno dobo.

Vitez Ludvik: Dobro štorijo ste si izmislili! Jaz vam ne verjamem!

Maša: Saj imamo dokaz! Robot, kje si?

Robot: Tukaj, bip, pib. Kaj želiš?

Vitez Ludvik: Otroci, kaj je to? Kakšno pošast vlačite s seboj? Kje ste jo dobili?

Maša: To je robot iz leta 3000. Natančneje iz leta 2999. Tudi tja smo že šli.

Vitez Ostrovrhar: Neverjetno! Vi ste iz leta 2001. Odpotovali ste v leto 3000 in od tam vzeli robota. In potem ste prišli k nam, v leto 1287.

Rok: Ja, še prej pa smo odšli v kameno dobo.

Vitez Ludvik: Kako pa je v letu 2001?

Rok: Otroci hodimo v šolo. Šola je hiša, kjer se otroci učimo najrazličnejše stvari. Odrasli pa hodijo v službe. V službe se vozijo z avtomobili. Avtomobili so stroji, ki vozijo po cesti. Ti jih moraš samo usmerjati.

Vitez Ludvik: Kako zelo, zelo čudno!

Patricija: Nam lahko zdaj poveste, kako je pri vas?

Vitez Strahomir: Seveda, seveda! No, mi smo vitezi. Zagotovo ste o nas že kaj slišali in se čudite, da nismo v viteških oklepih. Ja, tako je: v oklepih smo samo na viteških turnirjih, ali pa ko se borimo v dvobojih. Takrat običajno jezdimo na konjih. Naši pomočniki, ki nam pomagajo na konja, ko smo v oklepih, so paži. to so fantje, stari kot vi.

Robot: Bip, pib, bop, pib. Kakšni vitezi, kakšni paži! Prav nič ne razumem Na smrt dolgočasno je! Gremo, gremo, gremo!

Maša: Žal mi je. Prav res moramo iti. Na svidenje vitezi!

Vitez Strahomir: Na svidenje, pa še kaj pridite!

Patricija: Seveda bomo!

(Splezajo v časovni stroj.)

Rok: Robot ne bi radi odšli kam drugam kot v leto 2001. Se lahko, prosim, potrudiš?

Robot: Seveda! V tretje gre rado. To ročico gor, to dol in že potujemo!

Maša: Uspelo ti je, robot!

Rok, Patricija: Juhuhu! Povsod je lepo, doma pa je najlepše!

Eva Fekonja, 5. c

Brina Solina, 8. a

VSI BOMO ENKRAT ODRASLI

V odraslem svetu bi se verjetno težko znašla. Hoditi v službo ni noben hec, kaj šele plačevanje položnic in računov.

Vsak 14 - letnik si včasih želi vstopiti v svet odraslih. Verjetno vsaj takrat, ko piše v šoli test ali pa je vprašan. Takrat bi zamenjal vlogo s svojim staršem in rajši odšel v službo, kot pa se potil pri tabli ali si belil glavo pri testu. Ko pa gleda mamo ali očeta v pisarni, kako delata nenavadne stvari, o katerih nima pojma, pa se zaveda, da se rajši druži s prijatelji med odmori in posluša učitelje, kako si pred tablo napenjajo glasilke. Zaveda se, da je boljše sedeti in guliti šolske klopi, kot pa se voziti na teren in se po možnosti še izgubiti na kaki podeželski cesti. Normalno, da je boljše pisati težek test, ki ga sestavi učitelj, kot pa zamenjati vlogo z njim. Boljše je sedeti s prijateljem v šolski klopi in jeziti učitelja, kot pa da bi moral buljiti v računalnik in si bi pri tem uničevati vid. Seveda pa bi zamenjal tiste nadure z mamo, ko pride domov. Ti pa imaš toliko naloge, »da se ven ne vidiš«, kot včasih rečeš. Ni tudi slabo pisati matematičnega računa, medte ko se starši v službi kregajo z nadrejenimi. In seveda je boljše imeti 14 let, ko te vsi sorodniki, starši ter prijatelji zasujejo z darili za rojstni dan, medtem ko ti svoji mami kupiš le majhno

darilo, ker si svojo žepnino že zapravil za novi CD. Boljši so še božič in nova leta, ko pod jelko nate čaka velika škatla, medtem, ko je za mamo in očeta pod jelko le skromno darilo, ki sta ga kupila drug drugemu. Skoraj je boljše sedeti pri dolgočasni uri in poslušati še bolj dolgočasnega učitelja, kot pa biti predsednik in skrbeti za državo. Mogoče pa je res boljše poslušati sošolca, ko se norčuje iz tebe, kot pa biti kak zdravnik, ki ravnokar operira.

Ampak karkoli se že zgodi, vsi bomo enkrat odrasli. Takrat se bomo z veseljem spominjali norčij v osnovni šoli. Videli bomo, da je svet odraslih veliko težji, kot test, ki ga je sestavil učitelj.

Maša Vodušek, 8.c

MAMICA

Mamica je na svetu nekaj posebnega. Moraš jo imeti rad in jo spoštovati. Mamica ti da vse, kar si želiš. Za vsak tvoj rojstni dan ti kupi vedno kaj lepega. Mamica te rodi in te vzgoji. Moja mamica me ima rada in me spoštuje. Včasih je kakšno delo in jaz ga naredim namesto nje, ko je v službi. Ampak to se zgodi zelo malokrat, ker je moja mamica zelo dobrosrčna. Mame imajo namreč vse svoje otroke rade, za njih skrbijo in jih vzgajajo, da lahko uživajo. Mama ti nikoli ne reče žal besede, te ne udari in se ne krega nad teboj. Mama te ima tako rada, da ti sploh ne veš kako. Ampak zapomni si, mamo moraš imeti rad, jo spoštovati in jo ubogati.

Tjaša Medved, 4.a

Moja mami

Danes je dan žena in zaradi tega se mi zdi lepo, da opišem svojo mamo, ki jo zelo dobro poznam.

Moja mami, kakor jo vedno kličem, po zunanosti ne izstopa izmed drugih ljudi. Ime ji je Albina in je stara 47 let. Je nizke postave, zato jo bom skoraj prerasla. Ima temne lase, ki ji padajo na obraz. Njen obraz je prijazen in pogosto nasmejan. Najbolj opazne na njenem obrazu so oči, ki so velike in sinje modre barve.

V mladosti je moja mama živela na Forminu, kjer so imeli manjšo kmetijo. Po poroki z mojim očetom pa se je preselila na Ptuj v hišo, v kateri še zdaj živimo. V njenih besedah lahko zasledimo tudi narečne izraze, ki jih tu ne poznamo, drugače pa skoraj vedno govori pravilno slovensko, kot tudi sama rada reče.

V službi je v Mercatorju, kjer dela v pisarni. To delo se ji zdi velikokrat naporno in zato pride včasih domov utrujena. Takrat je ne morim s svojimi malimi težavami in jo raje pustim pri miru, saj vem, da si tega želi. Vendar pa najin odnos ni brez problemov. Večkrat se tudi skregava. Moram pa priznati, da sem za večino preprirov vzrok prav jaz. Moja mama ima tri hčere, mene in moji dve sestri, ki sta starejši. Najbrž je težko skrbeti za tri otroke, še posebej če so nagajivi tako kot me.

V prostem času, ki ga moja mama nima, rada igra šah, če le najde soigralca. Rada se tudi sprehaja. Včasih gre na sprehod sama, včasih pa z našim psom, ki ga ima zelo rada. Čas si tudi krajša z vrtnarjenjem, saj obožuje rože.

Tudi radodarna je, saj je zelo vesela, kadar komu kaj podari, pa čeprav gre za malo stvar.

Z mamo se imava radi Ker je danes 8. marec, oziroma dan žena, sem ta spis napisala zanjo, da bi vedela, da jo imam zelo rada in da je ona zame zelo pomembna v življenju.

Špela Belšak, 7.a

Babica

Danes je prav poseben dan, saj je dan žena. Spomnila sem se na mojo babico. Poznam jo zelo dobro in bi bili zelo lepo, če bi jo tudi opisala.

Po zunanosti je prav prijetna. Vedno je urejena, saj zmeraj skrbi za svoj izgled. Vsak dan jo obiskujem. Zmeraj mi pripoveduje zgodbe iz otroških dni. Vsaka je prav posebna, saj mi seže do srca. Imela je težko otroštvo, saj ji je že pri 14. letih umrla mama. Pripovedovala mi je, da je vsak dan gledala v nebo in žalovala. Živi v majhni hišici v Gerečji vasi, kjer je prav zadovoljna. Zdaj, v jeseni življenja, počne veliko stvari. Vsako nedeljo znova in znova obiskuje grob svojega moža, ki ji je nedavno umrl. Hude zdravstvene težave vsak dan blaži s kopico raznih zdravil. Bila je že v kritičnem stanju, ker jo je zadela možganska kap in od tedaj ji posvečamo veliko pozornosti. V mladosti je sanjala, da bi postala kuharica, vendar niso imeli veliko denarja, da bi hodila v razne šole. Doma so imeli veliko kmetijo, zato je ves čas svojega življenja posvetila živalim. Rekla mi je, da je imela za vsako žival ime. Njihova kmetija pa je propadla takoj za tem, ko je po dolgi bolezni umrl oče. Pred kratkim si je kupila ptička Pikija, za katerega skrbi. Moja babica Marija je imela zelo težko mladost, zato jo v zadnjih dneh življenja želim osrečiti vsak dan.

Ariana Prelog, 7.a

Manca Križan, 8.c

POLICISTI OROPAJO BANKO

Nekega lepega jutra so hoteli policisti oropati banko. Prišli so do banke in hoteli vstopiti. A banko sta stražila dva roparja in dve roparki. Preprečili so jim vstop. Policisti so na vsak način hoteli priti v banko. Roparji so jih aretirali in jih odpeljali na roparsko postajo. Tam so policisti dobili sodni nalog. Gospod sodnik, glavni ropar, jih je obsodil na 10 let zapora. To se je zgodilo v narobe svetu.

Tilem Mlakar, 4.a

LASTOVKE

Živela je lastovičja družina: ata, mama, babi in dedi. Nekoč je mama izvalila jajčka. Iz jajčk pa so se izlegle male lastovke.

Sara Ovčar, 1.b

Maša Samojlenko, 8.b

ZGODBA O NAŠI MUCI

Pri nas doma imamo muco po imenu Maca.

Naša Maca je mešane pasme in črne barve. Stara je deset let. Včasih je zelo pridna, včasih pa zelo poredna. Pridna je zato, ker je zelo čista muca, poredna pa zato, ker ne mara vseh ljudi. Zna biti tudi zelo huda. Naša Maca je tudi izbirčna, ne je rada vsega, kar ji damo. Maca je imela že dvakrat mladičke. Bila je skrbna mamica in je pridno čuvala svoje mladičke. Ko so mucki odrasli, smo jih dali vstran. Maca je zelo jokala in iskala male mucke. Čez čas se je sprijaznila in pozabila, da je imela mladičke. Maca se rada cartlja pri mamici. Tudi k meni pride, vendar ne tako pogosto. Najraje spi v mamini sobi. Kupili smo ji pleteno košaro, a je ne mara. Ima tudi svoj WC, v katerem ima pesek. Pesek ji redno menjavamo. Zelo rada si brusi kremplje. Najraje po sedežni garnituri ali pa po tapetah, zato je večkrat kregana. Velikokrat ji prinesem zeleno travo. Tudi ven bi šla rada, a je ne spustimo. Enkrat nam je že pobegnila skozi okno in je dobila polno bolh. Komaj smo ji jih odpravili in jo okopali. Maca uživa, ko jo kopamo in češemo.

Takšna je zgodba o naši mucu Maci.

Tanja Zelenjak, 4. a

OH, TI ODRASLI

Odrasli? A, nekaj pa vem o njih! Kar je za nas mlade zgoraj, je za njih spodaj! Kar je za nas debelo, je za njih suho. Najpomembnejša lastnost odraslih pa je to, da iz muhe delajo slona!

Ko pomislim na besedo odrasli, mi najprej pade na pamet moja družina. Sestavljamo jo jaz, moja mama in sestra. Odraščam brez očeta. Ko sem bil še dojenček, sta se moja starša ločila zaradi težav v zakonu. Od takrat se mi oče ni več oglasil. In prav to zamerim mojemu očetu. Zakaj odrasli delajo napake, zaradi katerih trpijo otroci. Če pa jih že delajo, zakaj jih ne poskušajo vsaj popraviti, ne pa da izberejo lažjo pot in izginejo, nas pa pustijo same z mnogimi vprašanji. Včasih se mi zdi, da je ves svet ustvarjen smo za odrasle, mi pa smo le zrak, ki ga nihče ne opazi, pa čeprav je zelo pomemben. Ali pa nas opazijo samo takrat, ko naredimo kaj narobe in nas je treba kaznovati. Mogoče pa lahko edino tako opozorimo nase. Saj ne pravim, da smo mladi kakšni angelčki; velikokrat ušpičimo kaj hudega. Mogoče pa je prav v nas problem? Ampak veste kaj? Vsi smo samo ljudje in vsi smo zmotljivi. Poznate tisti pregovor: motiti se je človeško, znati odpustčati pa božansko. Torej naučimo se odpustčati.

Imam še veliko neodgovorjenih vprašanj. Odraščanje je čas mnogih dvomov in iskanje lastne identitete. Saj tako pravijo, a ne? Vendar če prav razmislim, odrasli niso nič drugega kot otroci s službo in to jim res zamerim!

Mihael Topolovec, 8.b

Nika Urbančič, 8.c

Gozd

Bil je lep jesenski dan. Zjutraj smo po zajtrku odšli k babici in dedku. Pri njej so bili že moja sestrična in njena starša. Dogovorili smo se, da bomo šli v gozd po kostanje in gobe. V gozdu smo videli srno, ki je plaho tekala med drevesi. Drevesa z zreliimi plodovi kostanjev so rasla globoko v gozdu. Nabrali smo jih polno vrečo. Užitne gobe smo našli med odpadlim listjem in travo. Ko smo se vrnili iz gozda, smo pekli kostanje. Imeli smo se zelo lepo.

Amanda Djakovič, 3.a

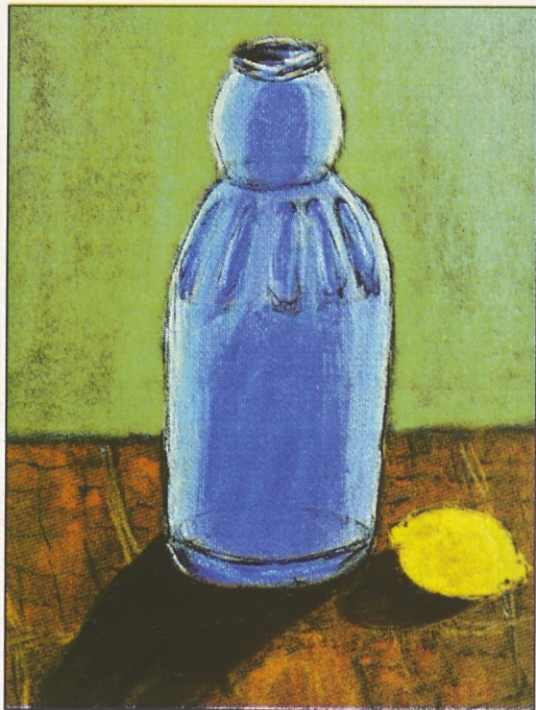
ČUDEŽNI SVINČNIK

Nekoč je živel deček, ki mu je bilo ime Tomaž. Doma ni delal domačih nalog. Tudi v šoli mu ni šlo dobro od rok. Po poti domov je našel svetlikajoči svinčnik. Ko je prišel domov, je dal svetlikajoči zvezek in svinčnik na mizo, kjer je imel domačo nalogo. S prijatelji se je šel igrati. Spomnil se je, da mora narediti domačo nalogo. Prišel je domov. Hotel je narediti domačo nalogo. A glej! Naloga je bila že narejena. Začudil se je. Šel je vprašat, če mu je kdo naredil domačo nalogo. Šel je v sobo in zagledal svetlikajoči svinčnik, kako je risal njegovega mačka, ki je ležal pri oknu. Učiteljica se je drugi dan začudila, da ima Tomaž domačo nalogo, saj je nikoli ni imel. Od zdaj naprej je vedno imel domačo nalogo. Od mame je vsak dan dobil bonbone. In še zdaj ima svetlikajoči svinčnik.

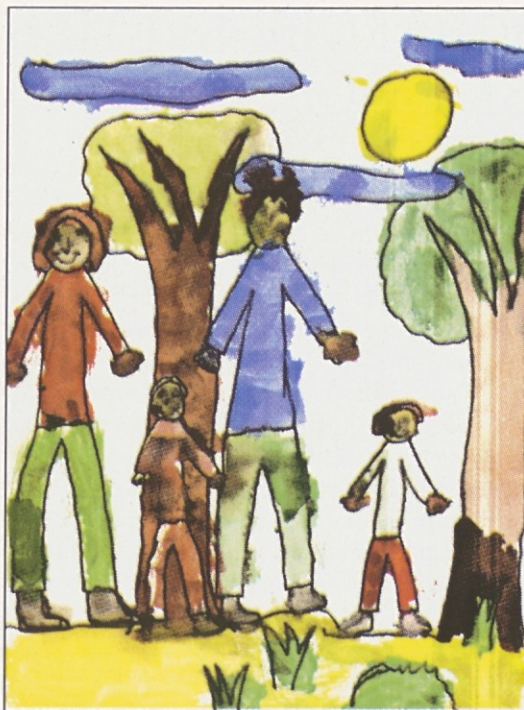
Domen Trbuc, Tjaša Medved, Jan Vajda, Ilija Ilić, 4.a

Iva Zupanič, 8.c

Manca Križan, 8.c

Matjaž Holc, 1.b

Brina Solina, 8.a

GALERIJA

V NAROB²E SVETU SE DOGAJAJO NAROB²E ZGODBE

Zvečer, ko sem se zbudil in šel v šolo, sem zagledal žogo, kako se igra z otroki. Opazil sem tudi roparje, ki lovijo policaje. Ko sem šel v trgovino kupit sok, me je kruh vprašal, koliko soka potrebujem. Odgovoril sem mu, da 5 kg. Plačal mi je kar 1250 SIT. Prišel sem v šolo. Moral sem učiti učiteljico, ki ne zna niti tega, da je $1 + 1 = 2$. Najhuje pa je bilo, ko sem videl čevlje, kako obuvajo mojega prijatelja Mitja. Prišel sem domov. Vsa hiša je dišala po pečeni Moniki, ki jo je skuhala gobova juha. Z užitkom sem jo pojedel in šel spat, saj je bil že dan.

Ilija Ilić, 4.a

TURISTIČNI VODNIK PO PTUJU

Ptuj je najstarejše mesto v Sloveniji. Leži ob reki Dravi in ima 12000 prebivalcev. Včasih so tukaj živeli Rimljani. Precej časa pozneje so na griču sezidali prelep grad. Na levem bregu Drave stoji okrogli stolp, v katerem je galerija slikarja Franceta Miheliča. Na Ptuj²u si lahko ogledate tudi minoritski samostan, mestni stolp z Orfejevim spomenikom, cerkev sv. Jurija in še mnoge druge znamenitosti. V pustnem času lahko na mestnih ulicah srečate značilne maske, ki se imenujejo kurenti.

Katja Mršnik, 4.a

MALA MIŠKA PIKA

Mala miška Pika živi v stari zapuščeni hiši. Družbo ji dela starejša sestra Nana, ki ji vedno razmeče sobo. Miški živita sami brez mame. Zapustila ju je, ko sta bili še zelo majhni. Od takrat si hrano iščeta sami. Najraje glodata stare deske, včasih pa se prikradeta v sosednjo kuhinjo in se posladkata s kruhovimi drobtinicami in odžejata z mlekom. Največji užitek jima je, kadar ukradeta košček sira. Zelo radi se skrivata in lovita v bližnjem grmovju. V tem je Pika spretnejša od Nane. Včasih pa njuno igro zmoti sosedov muc. Takrat se urno skrijeta v najbližjo luknjo. Velikokrat morata od doma, ker jima primanjkuje hrane. Odpravita se na oddaljen vrt. Tam se sladkata s krompirjem, korenčkom in peso. Pri slastnem kosilu se srečata s krtom. V deževnih dneh skačeta po majhnih lužah. Nagajivo se škropita. Ko je igre konec, prideta v hišo in se dobro umijeta. Tako njuni dnevi veselo minevajo.

Anja Segulin, 4.a

MUCA TAJA

Za deseti rojstni dan sem dobila muco. Imenovala sem jo Taja. Ima rjave oči, kratke brke in sivo belo dlako. Je zelo nagajiva. Rada je vitamine in srčke. Zjutraj me zbudi, ker močno praska po vratih. Z menoj se rada poigrava. Ko sem jo peljala na sprehod, se je močno zaljubila. Čez čas je skotila devet ljubkih mladičev. Zelo zelo sem bila vesela. Naslednji dan je mami odpeljala osem mladiče na farmo. Mladiču, ki je ostal, sem dala ime Sivko. Taja je nekajkrat skočila z balkona in Sivko prav tako. Zdaj vsi živimo srečno!

Tamara Pluško, 4.a

STRAHCI V HIŠI

Nekoč v davnih časih je živel deček z imenom Jure. Živel je v vili Direndaj. Živel je s starši. Zelo se je bal teme. Nekega dne je šel spat. Po vsej hiši je slišal ropot. Niti v sanjah ni vedel, kaj bi to lahko bilo. Zelo ga je bilo strah. Ni upal niti pisniti. Skril se je pod posteljo. Pred seboj je zagledal nekakšno čudo. Zgrozil se je: » Saj to je strah!« Strah ga je gledal z velikimi rdečimi očmi. Strahec je imel na rokah dolge nohte. Bil je črne barve in imel je dolga ušesa. Naenkrat je Jure slišal kako ga strahec kliče. Z rokami si je pokrili oči, da ga ne bi več videl. Jure je začel klicati na pomoč. Toda nihče ga ni slišal. Začel je glasno jokati in klicati mamo. Nenadoma je v sobo stopila Juretova mama in prižgala luč. Vprašala je Jureta, kaj se mu je zgodilo, da tako joče. Povedala ji je zgodbo o velikem strahu. Mama ga je nežno pobožala in mu pojasnila, da strahci sploh ne obstajajo. Juretu je odleglo.

Samo Veit, 4.a

Jana Kovač, 5.b

VSE SE JE DOBRO IZTEKLO

Po šolskem urniku smo imeli zobozdravstveni pregled. Pred šolsko malico in tudi po njej smo bili vsi kar nekako umirjeni in tihi. Četrto uro smo se odpravili proti ambulantni. V ambulantni smo si najprej umili zobe. Zobozdravnica je najprej pregledala zobe deklicam, nato še dečkom. Mnogi izmed nas so vstali s stola z zobom ali dva manj. Z dvema prijateljema sem bil na vrsti zadnji. Prijatelja je postalo strah in pred vrati sta oklevala. Glede na izkušnje z zobozdravnikom se nisem bal pregleda. Moj dedek je bil zobotehnik, babica pa je bila zobozdravnica. Prijatelja sta mi rade volje dala prednost. Zobozdravnica si je natančno ogledala vsak zob posebej. Vse se je izteklo srečno in še danes imam v ustih vse zobe.

Ino Suhodolnik, 4.b

Čudežno seme

Petra je v stari hiši našla škatlo, na kateri je pisalo Čudežno seme. Hitro je pripravila gredo in seme posejala. Čez nekaj dni je pognala majcena rastlinica, ki pa je hitro rasla. Naslednji dan je prerasla Petro, čez tri dni pa že mamo, po petih dneh je bila že višja od očeta. Ko je bila tako velika kot štirinadstropna hiša, se je na koncu stebila odprl cvet. velik je bil kot manjša garaža. V njem pa se je nekaj bleščalo. Petro je to zelo zanimalo. A kako priti do cveta? Petra je opazila liste, ki so rasli v dvometrskih razmakih. Poiskala je lestev in jo prislonila na list, velik kot balkon na hiši. Stopila je po lestvi in ko je prišla na list, je lestev potegnila gor in jo prislonila na naslednji list. To je storila še dvakrat. Ko pa je prišla na četrti, zadnji list, je poskušala lestev prisloniti na cvet, a je bila ta prekratka. »Aha,« se je domislila. Splezala je po lestvi, z vrha odskočila in se ujela na venčni list velikega rumenega cveta. Zavihtela je v notranjost cveta in glej – v sredini cveta je ležal medvedek zlatorumene barve. Vzela ga je domov in bila je zelo zelo srečna deklica.

Urban Neudauer, 2. b

Lastovica in družina

Nekoč je živela lastovica z družino. Ko se je bližala zima, je vsa družina odletela na jug. Edino najmlajša lastovica je ostala doma. »Oh, kako je mrzlo,« si je govorila, »le kaj naj storim? A tukaj so še! Za njimi bom šla! Počakajte me, mami-ca!« Tako so skupaj odleteli v tople kraje. Ko je zima minila, se je vsa družina vrnila v domače kraje.

Nuša Rižnar, 1. a

Maša Samojlenko, 8. b

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Babica mi je nekega dne prinesla vrečko bonbonov. Tako so mi zadišali, da sem kar planila po njih. Toda smola, že pri prvem bonbonu sem neprevidno ugriznila z zobmi. Tako me je zabolelo, da sem na glas zaječala. Pogledala sem mamo in videla, da je huda. Seveda, kar naprej me je opozarjala, da ne smem jesti toliko sladkarij in gristi bonbonov. Zob pa me ni in ni nehal boleti. Mama je odločila, da moram k zobozdravniku. Strah me je bilo, saj sem že večkrat slišala odrasle, da pri zobozdravniku ni nič kaj prijetno. Toda vdala sem se, saj sem vedela, da mama ne bo popustila. Temeljito sem si umila zobe, mama pa mi je tačas pripravila zdravstveno izkaznico. Nato sva odšli. To je bil moj prvi obisk pri zobozdravniku.

Plaho sem stopicala za mamo. Hitro sva bili v čakalnici. Iz ambulate je prišla medicinska sestra. Njen mrki obraz mi ni bil nič kaj všeč. "Je še kdo na novo?" je vprašala. Mama ji je izročila knjižico in povedala, da imam bolečine. "Malo počakajte!" je dejala sestra. Z mamo sva sedli. Tišina v čakalnici je bila neznosna. Zdelo se mi je, da nas vse otroke obdaja nekakšna groza. Po dolgem čakanju sem iz ambulate zaslišala: "Petek Julija!". No, pa je prišel čas, sem si mislila. Na srečo je bila vsaj zobozdravnica zelo prijazna. Ampak ko sem videla tiste police s svedri, iglicami in kleščami, mi je postalo pošteno vroče. Zdravnica mi je pregledala zobe. "No ja, zobek bom popravila", je rekla. V roke je vzela neko čudno stvar, meni pa je naročila, da moarm reči AAAAAAAAAA. Potem je začela. Prijela sem se za stol, kot da mi ga hoče kdo vzeti. Čakala sem, kdaj bo prišlo tisto najhujše. Toda na moje začudenje sploh nisem čutila bolečine.

Zelo sem si oddahnila, ko mi je zobozdravnica povedala, da je končala. Naročila mi je, da ne smem jesti dve uri. To me ni skrbelo. Sedaj se mi je tudi medicinska sestra zdela bolj prikupna.

Čeprav moja prva izkušnja z zobobolom ni bila prehuda, sem sklenila, da bom na svoje zobe bolj pazila. Skrbno jih bom negovala in nič več grizla sladkarij.

Julija Petek, 6.a

SLON IN MRAVLJA

Slon in mravlja sta bila že dalj časa prijatelja. Odločila sta se, da skupaj odpotujeta na počitnice. Najprej sta se odpravila na smučanje. Že prvi dan pa sta pomešala svoje stvari. Mravljica je po pomoti nataknila slonove smuči, slon pa si je s težavo oblekel mravljičino smučarsko obleko. Ker so se jima vsi smejali, sta odpotovala na morje. Tudi na morju sta pomešala prtljago. Mravljica je oblekla slonove kopalke, slon pa se je na plaži pokrtil z mravljičino brisačo. Ker so se jima na morju vsi smejali, sta se raje vrnila domov. Mravljica v živalski vrt, slon pa v mravljišče.

Tadej Kolar, 2.b

Nena Lejko, 1.a

Želim si pravega prijatelja

Pravega prijatelja še nimam. Če pa bi ga že imel, bi se skupaj igrala, hodila v šolo, se učila, se rolala, se žogala. Prijatelj bi sedel z menoj v isti klopi. Ne bi mi govoril grdih besed. Sploh pa me ne bi tepel. Prijatelj mi ne bi lomil stvari. Pravi prijatelj bi me vedno počakal pred hišo strahov, hodil k meni na počitnice, skupaj bi kolesarila, se kopala. Pravega prijatelja si res moram najti!

Matic Gaiser, 3.b

Moj prijatelj

Moj prijatelj je prijazen. Ima srednje dolge rjave lase. Skupaj sva delala plakat o vodi. Skoraj vedno nosi na sebi rdeč pullover. Ime mu je Marko. Je zelo dober učenec. Pri likovni vzgoji vedno naredi lepe izdelke. Lepo piše in matematične naloge vedno pravilno reši. Tudi njegov zvezek za spoznavanje narave je vzorno urejen. Velikokrat sem bil pri njem na obisku. Enkrat sva si vzela čas tudi za raziskovanje. Markova hiša je zelo lepa. Ko sem pri njem, igrava igrice in gledava film Titanic. Pri meni sva delala prej omenjeni plakat. Marko je star devet let. Rojen je aprila. Sva vrstnika. On se piše Milošič, jaz pa Tetičkovič. Tudi vzdevka imava: njegov je Milič, moj pa Tetič. V njegovi družbi se dobro počutim, saj je kot prijatelj zelo dober.

Žan Tetičkovič, 3.a

Kralj Farolin

Kralj Farolin je živel v sivem gradu. Imel je prelepo kočijo, s katero se je vozil vsak dan. V sivem gradu je bila prelepa soba z zlato posteljo, okrašena z diamanti, velika zlata izrezljana omara in velika zlata nočna omarica. Imel je tri hčere: Lili, Vili in Bibi. Vse tri so se vsak dan sprehajale, ob sobotah pa obiskovale zabave. Seveda so bile vse tri princeske. Na zabavi so srečale princa in se prepirale, katera ga bo dobila za moža. Princ se je zaljubil v Lili in čez štiri tedne sta se poročila. Kralj je bil zelo ponosen na svojo hčerko. Minilo je nekaj mesecev in na svet je privekal dojenček. Kralj, Vili in Bibi so bili zelo veseli. Lili in princ pa sta bila še dolgo zaljubljena.

Romano Pravdič, 1.a

Čarobna ptica

Nekoč je živel reven fant. Bil je brez družine, brez doma in je lačen taval po svetu. Nihče ga ni pogledal. Spal je pod drevesnimi krošnjami. Nekega dne ga je iz spanca prebudila ptica. Bila je lačna in prosila ga je za hrano. Fant je bil sam lačen, toda ptici je ponudil zadnji košček kruha. Ptica se mu je zahvalila. Fant jo je začudeno opazoval, saj še ni videl ptice, ki zna govoriti. V zahvalo mu je ptica obljubila, da mu bo izpolnila tri želje. Fant si je najprej zaželel dom. Takoj po izrečeni želji se je pred njim pokazala prekrasna hiša. Nato si je zaželel veliko hrane, da nikoli več ne bo lačen. Tretja želja je bila družina. Od takrat je fant živel srečno s svojo družino v skupnem domu in nikoli več niso bili lačni. Želel je, da bi z njimi živela tudi ptica in da bi v zahvalo za njeno dobroto do konca življenja skrbel zanjo. Toda ptice ni videl nikoli več.

Pravljico napisali Nejc Turk, Adrijan Grgić, Tadej Mrgole Jukič, Monika Šalamun, 4.a

Moj najljubši šport

Moj najljubši šport je gimnastika. Zanj sem se navdušil, ko sem gledal gimnastična tekmovanja po televiziji. Ko sem bil star sedem let, sem prosil starše, da me vpišejo v gimnastični klub v Ptuj. Sedaj treniram že tri leta. Gimnastika je povezana z vsemi športi. Moje najljubše orodje je bradlja. Z vztrajnimi treningi sem že dosegel lepe uvrstitve na raznih tekmovanjih. Letos pa sem postal v svoji kategoriji državni prvak v telovadbi na ponjavi.

Matic Prevolšek, 3.b

24 ur sem bil neviden

Bilo je konec tedna. Bil sem izčrpan in sem se ulegel.

Zbudil sem se in pogledal na koledar, kjer je pisalo ponedeljek. Naenkrat mi je šinilo v glavo, da moram iti v šolo. Ko sem prišel v šolo, me nihče ni pozdravil in mi ni rekel besede. Usedel sem se. Učiteljica je vprašala, kje je Jure, ker sem imel seveda zraven torbo. Sošolci začudeno pogledajo in odkimajo. Učiteljica me vpisuje v dnevnik, kot da me ni pri pouku. Na vse moči ji hočem dokazati, da sem tu, a se ni niti obrnila proti meni. Nato grem domov. Bil sem sam doma, saj so bili starši v službi do 10. ure zvečer. Nato sem šel v kopalnico in se nisem videl v ogledalu. Slutil sem, da sem neviden. Ker sem bil neviden, vsaj tako sem sklepal, sem to tudi izkoristil. Mislim sem si, da sploh nisem več v resničnosti. Šel sem na letališče in se odpeljal v Korejo, kamor sem si seveda vedno želel. Tam sem opazil, da me ljudje lahko vidijo. Minilo je 24 ur. Zdaj sem imel naenkrat polno težav. Kako priti domov in povedati staršem, kako in kaj? Zanimalo jih je že, kje sem.

Na koncu sem ugotovil, da so to bile samo sanje in da je bil še ponedeljek. Upam, da se te sanje ne bodo ponovile in ne uresničile.

Jure Korez, 5.a

Srečanje z Nezemljanom

»Dobrodošli v ameriškem Vesoljskem centru,« mi je rekel ameriški vesoljski znanstvenik Mc Kinson. V Ameriko sem prispel včeraj zvečer in sem bil preveč utrujen, da bi šel v Vesoljski center. Pred mano stoji naloga, ki se je meni osebno zdela nesmiselna. Z raketo Freedom naj bi raziskovali skrivnost planeta X, katerega še nismo videli. Obstajal naj bi, ker Neptun zaide s svoje orbite in znanstveniki predvidevajo, da je za to kriv planet X.

Nastanil sem se v zgornjem nadstropju Vesoljskega centra. Do starta naše rakete (z menoj sta v skupini Mc Kinson in Goodberg) sta nas ločila dva dneva. Te smo izrabili za vaje v vodi, saj v vesolju ni težnosti. Tudi hoja v skafandru je mučna. Dva dneva sta minila zelo hitro. Imeli smo še eno uro priprav. Ko smo te opravili, so nas oblekli v skafandre in nas napotili do rakete Freedom. Start se je naglo bližal. Naša raketa je bila ena najmodernejših, saj ni odvrгла pomožnih raket in je bila zato hitrejša in varčnejša. Še deset sekund do starta. Devet... osem... sedem... šest... pet... V želodcu me je zoprno stisnilo. Štiri... tri...dve... ena... start! Poleteli smo v vesolje. Drveli smo s polno hitrostjo. Pred nami se je prikazal Mars v vsej svoji veličini. Lahko smo videli

Mount Olimp, najvišjo goro na Marsu. Tedaj nekaj zaropota. Hitro se obrnemo, da bi videli, kaj je zaropotalo. »Prav neprijeten občutek imam,« mi je sporočil Goodberg.

Nekaj časa se še molče peljemo, nato pa spet nekaj zaropota. Takrat se prostovoljno podam za zvokom. Kar zagledam na drugem koncu, mi vzame sapo. Ogromen ptič, dva metra velik, z netopirjevimi krili, rumenimi očmi, zeleno kožo ali perjem, ne vem natančno, sedi na reaktivnem motorju ter si ogleduje ponev.

Ogovorim ga, čeprav ne vem, ali mi bo odgovoril. »Pozdravljen, Nezemljan. S katerega planeta si?« Ptič odtrga pogled od ponve ter na moje čudo, odgovori: »S planeta X, ti pa si z Zemlje. Imam prav?« Pogoltnem slino in rečem: »Ja, t-tako je!« »Že lep čas vas opazujem,« melje naprej, »zato moram vašo odpravo zaustaviti. Planet X obstaja!«

Tako se vrnemo domov s sporočilom Nezemljana.

Iva Zupanič, 8.c

Grega Križan, 5.c

Moja prijateljica

Svojo prijateljico poznam že zelo dolgo, saj sva se spoznali že v vrtcu. Ime ji je Nina in je zelo živahna in prijazna. Doma je blizu Drave, zato greva včasih opazovat račke in labode. Pogosto si telefonirava in se posvetujeva o domači nalogi. Ko pridem k njej, se začneva takoj igrati. Ima veliko dvorišče, pa tudi igrišče ni daleč. Skoraj nikoli se ne skregava. Ima brata Igorja, ki pa je za igro z nama že prevelik. Njeni starši so zelo prijazni. Radi poslušava glasbo in se ob njej zabavava. Je najboljša prijateljica na vsem svetu in jo imam najraje. Vse mi zaupa in jaz tudi njej. V razredu sva vedno skupaj. Za vedno bova ostali najboljši prijateljici.

Jasna Verbančič, 3.b

Olgica na vlaku

Učenci naše šole smo se lepega jesenskega dne zbrali ob sedmi uri zjutraj na ptujski postaji. Z vlakom smo se odpravili v Postojno. Prvi postanek je bil na Pragerskem. Čakali smo, da so zamenjali lokomotivo. V Poljčanah nas je prehitel hitri vlak. Peljali smo se mimo Celja, Zidanega mosta in Ljubljane. Počasi smo se pripeljali na kras in potem v Postojno. Vsi potniki so se v koloni odpravili do jame, jaz pa sem se zaradi zdravstvenih težav odpeljal s taksijem. V jami smo sedli v vlakec in po krajši vožnji izstopili. Ogledali smo si kapnike, dvorane in človeško ribico. Po ogledu smo se odpeljali domov.

Urban Neudauer, 2.b

Ovca se je izgubila

(Zgodbica za dobro jutro)

Nekoč je živel pastir, ki je imel čredo ovac. Na sončnem pašniku so ovce pasle sočno travo. Proti večeru je pastir sito čredo odpeljal proti domu. Med njimi ni bilo radovedne ovčice, ki se je izgubila. Odpravila se je proti mestu. Proti večeru je ovčico postalo strah, saj je bila osamljena. Začela je jokati.

Razgledovala se je po okolici in zaslišala glas iz bližnjega hleva. Napotila se je proti njemu. S strahom je odprla vrata, ko je nekaj zaropotalo. To je bil kozel, ki se je prestrašil večerne obiskovalke. Ovčica je pozdravila in še vsa objokana povedala, da se je izgubila in da ne ve, kje je njena družina. Kozel ji je obljubil, da ji bo pomagal poiskati njen dom. Odpravila sta se na pot. Našla sta stezo, ki je vodila do pašnika. Toda ovčica ni vedela poti do svojega doma. Kozel je odločil, da gresta proti severu, kjer so vasi. Pozno ponoči sta prispela do prve kočice. Ovčica je prepoznala dom svojega pastirja. Pred hlevom se je zahvalila kozlu za pomoč. Toda, glej! Sedaj se on ni znal vrniti domov! Ovce so mu ponudile, da ostane z njimi. Odslej kozel ni več sam pasel suhe trave okoli mesta, temveč skupaj z ovci sočno travo s planinskih pašnikov.

Monika Šalamun, 4.a

DVE POGUMNI MLADENKI V MEGAKROGLI

Še en podpis? Hvala bogu, vsaj teh imam kar nekaj na zalogi. To vključuje vse tiste domišljjske in tiste, ki sem jih prepotovala z mislimi, do tistih realnih, konkretnih in tistih, ki sem jih prepotovala z družino. A ta, katerega vam bom zdaj zaupala, ta pa je še kako nenavaden in seveda resničen.

S Prijatelji mladine sem se odpravila v Poreč. Bil je vroč avgustovski dan in vožnja je bila zelo dolga in utrujajoča. Vendar tega opisa poti nisem imela v mislih. Na tej poti sem spoznala Urško, s katero sva se v trenutku ujeli. Tam sva se veliko družili, a družila naju je še ena velika izkušnja. Po nekaj dneh v Poreču smo se s skupino odpravili v notranjost mesta. Tam smo se razšli, saj smo imeli prosti dve uri. Najin pogled je zaslepil velik lunapark. Takoj sva se odpravili proti njemu. Opazili sva neko orjaško stvar. In ker sva seveda pogumni punc, sva si rekli: » Zakaj pa ne?« Pristopili sva k bližnjemu okencu, kjer so prodajali vstopnice. Povprašali sva za ceno. Ni bila ravno nizka. Kar dvesto kun. Odločili sva se, da se podava izzivu naproti. Vstopili sva v neko orjaško kroglo, ki je namenjena samo za dve osebi. Po zvočniku sva zaslišali: » In zdaj sta se v Megakroglo podali dve pogumni mladenki!« Privezali so naju zelo tesno. Stvar se je počasi dvigala, vrv napenjala, spodaj pa naju je gruča ljudi skrbno opazovala. Bum! In že naju je izstrelilo sto metrov visoko in naju odbijalo. Glasu nisem mogla spustiti, sape nisem mogla zajeti, samo gledala sem,

močno stiskala Urškino roko in si mislila: » Samo, da to preživim!« A okolica je bila čudovita, čeprav nisi ločil tal od neba. Bleščale so se nočne lučke, valovi morja so šumeli, na nebu pa je svetila luna skupaj z utripajočimi zvezdami. Nenadoma pa tišina! Vse okoli mene je izginilo. Bilo je enkratno, čeprav je minilo v trenutku. Tako, kot pravijo, najboljše stvari se pač hitro končajo. Ko so naju odvezali, sva se objeli in občutek sem imela, da lahko premagam vse ovire.

Vem, da s to stvarjo ljudje zelo služijo, ampak res je enkratna, saj se počutiš, kot da si za kilometre bliže zvezdam. To pa ni bila ravno hoja po zemlji, kajne? Ne, bila je hoja po nebesih.

Vesna Forštnerič, 8.b

Nika Urbančič, 8.c

MOJE POČITNICE

Najlepši čas šole so počitnice. Kot vsake so bile tudi letošnje prekratke. So pa bile polne doživetij. Preživel sem jih na morju, v planinah in v toplicah.

Na morje smo šli v Dugo Uvalo. Duga Uvala pomeni dolgi zaliv. Tam so pihali močni vetrovi. Atija, Gašperja in mene je prevrnil ogromen val. Iz kamenja smo zgradili skakalnico. Najrajši sem se potapljal.

Babi naju je peljala v Terme 3000. To je v Moravcih. Tam imajo najdaljši tobogan v Sloveniji. Malo me je bilo strah, toda vseeno sem se spustil po njem. Bilo je čudovito.

Bil sem tudi v planinah. Videl sem slapove: slap Peričnik in slap Savica. Oba sta pod Triglavom. V Logarski dolini smo obiskali slap Rinka. Ker sem stal preblizu slapa, me je voda poškopila. Voda je bila zelo mrzla.

Počitnice so se končale in spet smo v šolskih klopeh. Upam, da bodo tudi naslednje počitnice tako zabavne.

Jernej Turk, 4.a

POSTAL SEM STRIC

Še pred tremi meseci sem nestrpno pričakoval, kdaj bom postal stric. Moja sestra je imela takrat rok in jaz sem bil ves živčen. Hotel sem že, da bi rodila. Zamišljal sem si, da bo dojenček velik in močan, da se bo že znal igrati. Pa vendar na pamet nisem mogel vedeti, kakšen bo. Upal sem, da bo fantek. Želel sem si ga zato, ker se bova potem lahko skupaj igrala. Zbral sem si že ime. Zelo mi je všeč Jan. Vendar moji sestri to ime ni všeč. No, kot sem rekel, komaj sem čakal, da bo rodila.

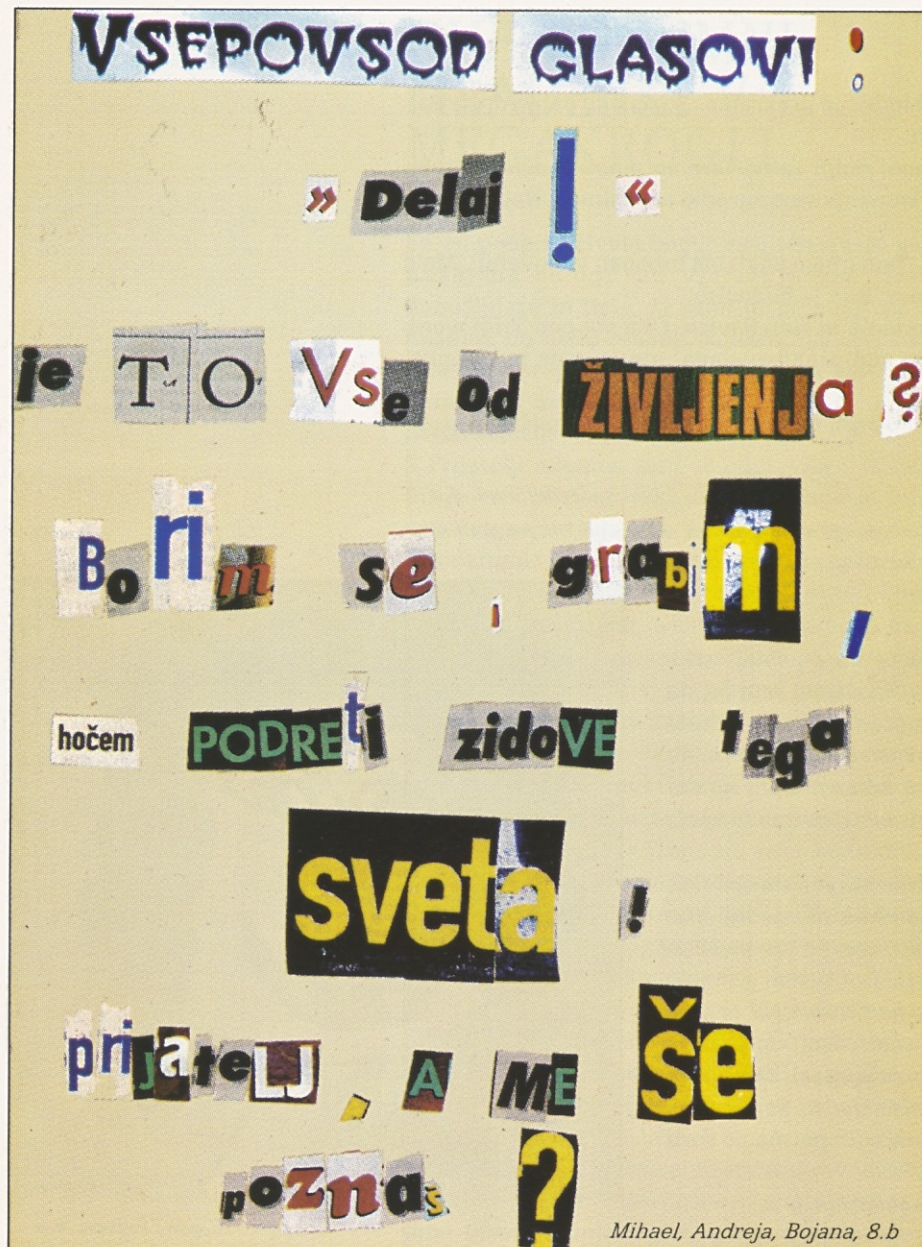
1. avgusta sem postal stric. Sestra je rodila fantka. Ime mu je dala Gabriel. Bil sem zelo vesel. Komaj sem čakal, da bom šel na obisk. Naslednji dan sva z mamo šla v bolnico. Sestra je ležala na postelji, zraven nje pa čisto majhen dojenček. Bil je zelo lep. Tako mi je bil všeč. Hotel sem ga malo poujškati, pa sem se bal, da mi bo padel iz rok, zato ga nisem upal prijeti. Dojenček je imel črne laske in modre oči. Komaj sem čakal, da prideta domov. Šestega avgusta sta prišla domov. Bil sem zelo vesel. Od takrat naš dojenček samo še raste. Postaja vedno večji in močnejši. Sedaj se že tudi veliko smeji in brca. Včasih, ko nima plenice, se tudi polula po mizi za previjanje.

Imam ga zelo rad. In veste kaj, sedaj ga tudi že jaz upam prijeti.

Boštjan Čeh, 4.a

Tjaša Medved, 4.a

Mihael, Andreja, Bojana, 8.b

PREGLAVICE SO ZMERAJ ODVEČ

Pika in Packa sta šli po borovnice v gozd (saj radi podležeta maminu borovničevi piti), pri čemer ju je zalotila njuna babica. Takoj sta morali domov, saj je babica vedela, da so gorske poti nevarne, ta gozd je bil poznan po hecnih Fredih, ki ti, kdo ve za šalo ali zares, uničijo prelepe dneve z začaranim dežjem. Vendar pa je deklicama gozd nudil zavetje. Babica tega ni razumela. Kdo bi ji zameril, ko se še nikoli ni zazrla v prijazne očke palčkov, ki domujejo pod mogočnimi lapuhi. Ker obstajajo izjeme, pa bodo najbrž tudi tokrat. Zato bomo v pravljico dodali: vendar pa so vsi poznali strašnega Mušničarja. Živel je pod ogromno rdečo mušnico. Zakaj so mu dali vzdevek Mušničar, si znanstveniki še danes napenjajo možgane. Najbrž zaradi kosila, v katerem so glavna sestavina mušnice, je izjavil nekdanji predsednik tamkajšnjega najbolj uglednega poklica vrtnih palčkov, ki varujejo vrtove pred požrtijami črvov. Tako so razpravljali, kadar je prišla na vrsto tema o ugankah tega gozda. Veste, Mušničar je delal preglavice tako vrtnim kot gozdnim, potočnim ter drevesnim palčkom. Kmalu so se prijazni obrazi prelevili v zgubane in nesrečne. Pika in Packa sta se odločili, da jim bosta priskočili na pomoč. Že naslednji dan sta se odplazili iz hiše ter s palčki in celo s hecnimi Fredi skovali načrt. Ko je Mušničar odšel po mušnice za slastno kosilo, so mu podrli mogočno mušnico, hecni Fredi pa so pričarali dež z namenom, da mu bodo zmočili pohištvo. Ko se je vrnil, je nekaj zamrmral, pobral zmočeno pohištvo ter se izselil v drugi gozd. Če ga slučajno zasledite v vaši bližini, pokličite telefonsko številko: P-A-L-Č-K-I in ukrepajte takoj.

Vesna Forštnerič, 8.b

prijatelji!

GLAVNA NAGRADA

kultura

po vaši meri

**Najbolj prizadete
breskve in jabolka**

okej

SLEDI

SLEDI

Najstniki pozor!

**Na naslednjem planetu
je živel pijanec**

BOLNIK

in

Pika na i

**vsi drugačni
vsi enakopravni**

Biserka, Nina, Erik, Jernej, 8.b

Ilustracija na naslovnici: skupinsko delo učenk in učencev razrednega pouka.

Prispevke zbrali: Lea Kralj in Alenka Zenunović
Odgovorni urednik: Ervin Hojker
Lektorirali: Vera Golob in Vlasta Mlinarič
Založila in izdala: Osnovna šola Olge Meglič Ptuj
Oblikovanje in tisk: Grafično oblikovanje Štrakl, www.strakl.si
Naklada: 600 izvodov
Junij 2001

mi

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J